

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 219.340 van 14 mei 2012
in de zaak A. 203.354/IX-7534

In zake : Patrick DE WAELE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Vandendael
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Landsverdediging

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 januari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 9 november 2011 van de minister van Landsverdediging waarbij aan Patrick De Waele de tuchtstraf “ontslag van ambtswege” wordt opgelegd met ingang van 1 december 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Vandendael, die verschijnt voor de verzoeker, en kapitein-commandant Valéry De Saedeleer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sedert 1980 bij het ministerie van Landsverdediging tewerkgesteld als lid van het burgerpersoneel, in de graad van technisch medewerker.

3.2. De verzoeker is tijdens zijn loopbaan veelvuldig afwezig wegens ziekte.

Hij wordt regelmatig in non-activiteit geplaatst wegens ongewettigde afwezigheid.

3.3. Bij besluit van 27 juni 2006 wordt -met ingang van 1 juli 2006- aan de verzoeker de tuchtstraf “lagere inschaling door toekenning van een lagere weddenschaal van DT4 naar DT3” opgelegd wegens meerdere perioden van ongewettigde afwezigheden.

Bij besluit van 17 november 2008 wordt -met ingang van 1 oktober 2008- aan de verzoeker de tuchtstraf “lagere inschaling door toekenning van een lagere weddenschaal van DT3 naar DT2” opgelegd.

3.4. Op 12 april 2011 wordt de verzoeker verhoord door zijn hiërarchische overste.

Tijdens dit verhoor worden aan de verzoeker de hem ten laste gelegde feiten meegedeeld. Het gaat meer bepaald om de volgende feiten:

“Ongewettigde afwezigheden van 22 dagen in de laatste 6 maanden (zie Besluit Nr 09673 in bijlage en mail van Mevr. Mireille Corten (HRG-C/Civ) van 23 februari 2011 in bijlage - copies van deze bijlagen werden bezorgd aan Dhr. Patrick De Waele). Te weten: op 22 oktober 2010; 25 tot en met 28 oktober 2010; 26 november; van 29 november tot en met 3 december 2010; van 6 tot en met 9 december 2010; van 15 tot en met 16 december 2010; op 17 december 2010 en van 20 tot en met 23 december 2010”.

De verzoeker wordt er tevens op gewezen dat hij naar aanleiding van twee eerdere tuchtprocedures als gevolg van ongewettigde afwezigheden reeds tweemaal als tuchtsanctie de “toekenning van een graad van hetzelfde niveau met een lagere weddeschaal” heeft gekregen. Zijn hiërarchische meerdere stelt het te betreuren dat deze sancties schijnbaar geen aanleiding hebben gegeven tot al te veel wijzigingen in wat volgens hem een patroon lijkt te zijn van ongewettigde afwezigheden.

De verzoeker verklaart dat hij voor elk van de voornoemde afwezigheden wel degelijk een medisch attest ter rechtvaardiging ervan heeft opgestuurd naar de bevoegde diensten.

3.5. Op 20 april 2011 doet de hiërarchische meerdere omwille van 22 dagen van ongewettigde afwezigheden gedurende de laatste 6 maanden het volgende voorlopig voorstel van tuchtsanctie aan de directieraad: het ontslag van ambtswege.

Dit voorlopig voorstel wordt aan de verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht.

3.6. Met een aangetekende brief van 26 april 2011 wordt de verzoeker door de voorzitter van de directieraad uitgenodigd op de vergadering van de directieraad van 19 mei 2011 om gehoord te worden aangaande het door de hiërarchische meerdere geformuleerde voorlopig voorstel van tuchtsanctie “ontslag van ambtswege”.

3.7. Tijdens de vergadering van de directieraad van 19 mei 2011 stelt de voorzitter vast dat het niet de eerste keer is dat de verzoeker voor dezelfde feiten voor de directieraad verschijnt en vraagt hem om uitleg omtrent de niet gerechtvaardigde afwezigheden. De verzoeker antwoordt dat hij alle medische attesten heeft opgestuurd naar MEDEX en dat de dienst hem nooit verwittigd heeft dat de attesten niet zijn aangekomen. Hij overhandigt vervolgens duplicata van medische attesten aan de voorzitter. De voorzitter stelt vast dat de overhandigde documenten over perioden van het jaar 2010 gaan. Zij deelt aan de verzoeker mee dat de recente lijst over perioden in 2011 gaat. Daaropvolgend overhandigt de verzoeker afschriften van medische attesten voor perioden in 2011 die hij aan MEDEX tijdig zou hebben opgestuurd. Hij overhandigt ook enkele bewijzen van controles die werden uitgevoerd door de controlearts van MEDEX voor deze perioden. Na een controle door de voorzitter van al deze attesten, blijkt dat er voor twee perioden van februari 2011 nog geen verantwoording is. De verzoeker belooft zo snel mogelijk duplicata op te sturen. De verzoeker verklaart dat hij de situatie niet begrijpt en dat zijn dienst hem ook nooit verwittigt bij het ontbreken van attesten. Hij beweert dat hij zijn medische attesten steeds opstuurt naar MEDEX en dat hij ook zijn dienst telefonisch verwittigt vóór 08.30 uur. Op vraag van de voorzitter naar eventuele opmerkingen vraagt een lid van de directieraad nog of het zou kunnen dat verzoeker zijn attesten te laat opstuurt. De verzoeker antwoordt dat hij ze steeds de eerste dag na zijn afwezigheid opstuurt of dat zijn echtgenote soms de brief meeneemt.

Na het horen van de verzoeker, wordt op voorstel van de voorzitter besloten niet over te gaan tot een stemming betreffende een definitief voorstel van tuchtstraf, opdat meer informatie kan worden ingewonnen en de ontbrekende attesten worden afgewacht.

3.8. Met een aangetekende zending maakt de verzoeker de twee ontbrekende medische attesten over, en dit voor de periode van 1 februari tot 3 februari 2011 enerzijds en 17 februari 2011 anderzijds.

3.9. Tijdens de vergadering van 14 juni 2011 formuleert de directieraad -na geheime stemming- met drie ja-stemmen het definitief voorstel van tuchtstraf “ontslag van ambtswege” wegens 44 werkdagen ongewettigde afwezigheid in de periode van 6 maanden vóór de aanvang van de tuchtprocedure, en dit na onder meer te hebben vastgesteld wat volgt:

“1. Zoals overeengekomen tussen de leden van de directieraad werd bijkomende informatie ingewonnen bij DGHR, bij MEDEX en bij de behandelende geneesheer. Tevens werden door de heer DE WAELE duplicaten overgemaakt van een aantal ontbrekende medische attesten.

2. De reglementering inzake ziekteverzuim stelt dat het personeelslid de overheid onmiddellijk inlicht over zijn afwezigheid en tevens zo snel mogelijk een geneeskundig getuigschrift moet indienen bij MEDEX. (Omzendbrief nr 568 van 13 februari 2007 van de Ministers van Volksgezondheid en van Ambtenarenzaken).

Bijkomend heeft Defensie (DGHR) een MEDEX Procedure ziektemeldingen uitgewerkt in mei 2007. Daarin wordt ondermeer gedetailleerd de interne procedure - registratie in Harmony en verwittiging van HRG-ABSENT - voor personeelsleden en eenheden toegelicht.

3. De directieraad is overgegaan tot een grondig onderzoek van de situatie van de heer DE WAELE op het vlak van ziekteverzuim, medische certificaten en reglementaire meedeling van deze certificaten aan MEDEX. De effectieve afwezigheid op het werk wordt vergeleken met de doktersattesten.

4. Hieruit is gebleken dat bij vergelijking tussen de effectieve afwezigheden van de heer DE WAELE en de overgemaakte attesten (zowel originelen, duplicaten als kopieën) er nog steeds een aantal dagen zijn die niet gedekt zijn door een doktersattest. Het betreft de periodes van:

Begin	Tot en met
22/10/2010	28/10/2010
26/11/2010	03/12/2010
06/12/2010	07/12/2010
08/12/2010	09/12/2010
15/12/2010	23/12/2010
11/03/2011	14/03/2011

Dit brengt ons op een totaal van 32 kalenderdagen, waarvan 24 werkdagen, ongewettigde afwezigheden gedurende de zes maanden voorafgaand aan het instellen van de disciplinaire procedure op 20 april 2011.

Zelfs indien men enkel de periode van 22 oktober tot 23 december 2010 beschouwt, betreft het nog steeds 22 dagen van ongewettigde afwezigheid. Zelfs nu, na het instellen van de tuchtprocedure, is er geen beterschap te bespeuren en gaat de serie ongewettigde afwezigheden verder.

Te laat ingediende medische getuigschriften, zoals de voorgelegde duplicaten of kopieën, mogen door de personeelsdienst geweigerd worden, zelfs wanneer ze als geldig zijn bevestigd door MEDEX. De ter zitting overhandigde kopieën en duplicaten zijn geen geldige attesten MEDEX en betreffen volgende periodes:

Begin	Tot en met
01/02/2011	03/02/2011
17/02/2011	17/02/2011
04/03/2011	09/03/2011
29/03/2011	30/03/2011
31/03/2011	31/03/2011
01/04/2011	07/04/2011
14/04/2011	15/04/2011
16/04/2011	19/04/2011

Dit zijn nog eens 20 bijkomende werkdagen waarvoor betrokkene achteraf duplicaten of kopieën heeft voorgelegd, maar waarvan het origineel nooit bij MEDEX is aangekomen.

5. In de periode van 22 oktober 2010 tot einde 2010 kwamen slechts voor twee van de acht afwezigheidsperiodes attesten toe bij MEDEX.

Door MEDEX GENT werd bovendien expliciet bevestigd dat sinds januari 2011 slechts twee attesten voor ziekteverzuim effectief bij MEDEX toekwamen, terwijl er reeds acht periodes van effectieve afwezigheid waren tot 20 april 2011.

De beheerders van het burgerpersoneel van Landsverdediging stellen vast dat van de ongeveer 2000 burgerambtenaren het enkel de getuigschriften van de heer DE WAELE zijn die bijna systematisch niet terechtkomen bij MEDEX.

Bij alle andere personeelsleden gebeurt dit uiterst zelden. Op zijn minst kunnen vragen gesteld worden bij deze onmogelijk nog aan toeval toe te schrijven feiten.

6. Tenslotte betreft deze disciplinaire procedure reeds de derde procedure op enkele jaren tijd en dit steeds voor exact dezelfde feiten.

Er lijkt dus geen enkele verbetering vast te stellen in het patroon van afwezigheden wegens ziekte van de heer DE WAELE.

De verplichte geneeskundige getuigschriften worden ofwel niet overgemaakt hetgeen betekent dat het personeelslid onwettig afwezig is, ofwel worden ze veel te laat, of enkel als kopie of duplicaat overgemaakt en dit telkens pas bij de aanvang van een disciplinaire procedure, hetgeen minstens wijst op een verregaande slordigheid en onachtzaamheid, en zelfs, gezien het reeds langdurig en veelvuldig voorkomen ervan, als een patroon kan gezien worden om de directie voor schut te zetten of te ontkomen aan wedde-inhoudingen of andere disciplinaire straffen.

7. De heer DE WAELE maakte reeds in 2006 en in 2008 het voorwerp uit van tuchtprocedures en er werd hem telkens de tuchtstraf 'lagere inschaling door toekenning van lagere weddeschaal' opgelegd (in 2006 van DT4 naar DT3 en in 2008 van DT3 naar DT2).

Dergelijke tuchtstraffen schijnen geen enkele invloed te hebben op de gedragswijze van betrokkene die op exact dezelfde manier verder gaat door regelmatig over geen doktersattesten te beschikken of deze niet op te sturen naar MEDEX of ze niet tijdig op te sturen, naar MEDEX".

3.10. Met een aangetekende brief van 13 juli 2011 wordt het definitief voorstel van tuchtstraf aan de verzoeker ter kennis gebracht, en wordt hem meegedeeld dat:

“Gelet op de tuchtregeling bepaald door artikel 77 tot en met 81bis van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel;

Gelet op artikel 77 van het Koninklijk Besluit van [2 oktober 1937] houdende het statuut van het Rijkspersoneel dat de tuchtstraffen bepaalt die kunnen worden uitgesproken;

Gelet op het voorlopig voorstel van tuchtstraf 'het ontslag van ambtswege' voorgesteld door de in tuchtzaken bevoegde hiërarchische meerdere;

Rekening houdende met de resultaten van het vergelijkend onderzoek door de directieraad naar de effectieve afwezigheden en de overgemaakte attesten, waaruit blijkt dat betrokkene 44 werkdagen onwettig afwezig was gedurende een periode van 6 maanden vóór de aanvang van de tuchtprocedure te weten

- a) 24 werkdagen waarvoor helemaal geen attest werd overgemaakt aan de dienst Medex
- b) 20 werkdagen waarvoor betrokkene achteraf duplicaten/kopieën van medische attesten heeft voorgelegd, maar waarvan het origineel nooit bij Medex is aangekomen;

Overwegende dat betrokkene de van kracht zijnde reglementeringen inzake ziekteverzuim niet naar behoren naleeft en nalaat om zijn oversten en de dienst Medex over zijn afwezigheid te informeren of dit veel te laat doet;

Rekening houdende met het feit dat betrokkene bij herhaling werd gewezen op het verplichtend karakter van deze reglementeringen en de ontoelaatbaarheid van zijn achteloos gedrag terzake;

Gezien het repetitieve karakter van de feiten die het voorwerp van de tuchtprocedure uitmaken en rekening houdende met het feit dat betrokkene zijn gedrag niet bijstuurt, zelfs na het instellen van de huidige tuchtprocedure;

Gelet op het feit dat betrokkene reeds in 2006 en 2008 het voorwerp was van een tuchtprocedure voor exact dezelfde feiten en hem ten gevolge hiervan telkens de tuchtstraf ‘lagere inschaling’ werd opgelegd;

Gelet op de geringe impact van deze voorgaande straffen wat duidelijk wordt aangetoond door het aanhoudend onverbeterlijk gedrag van betrokkene;

Stelt de raad unaniem aan de Minister voor om het definitieve voorstel van tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ ten laste van betrokkene uit te spreken””.

De verzoeker wordt er voorts nog op gewezen dat hij overeenkomstig artikel 79, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 over de mogelijkheid beschikt om tegen dit definitief voorstel beroep aan te tekenen binnen een termijn van tien dagen na ontvangst van deze kennisgeving.

3.11. Met een aangetekende brief van 28 juli 2011 tekent de verzoeker beroep aan tegen het definitief voorstel van tuchtstraf zoals uitgebracht door de directieraad.

3.12. Met een aangetekende brief van 7 september 2011 wordt de verzoeker door de griffier-rapporteur uitgenodigd op de zitting van de Nederlandse afdeling van de Departementale Raad van Beroep op 30 september 2011.

3.13. Tijdens de zitting van 30 september 2011 van de Nederlandse afdeling van de Departementale Raad van Beroep wordt de raadsvrouw van de verzoeker gehoord, die een schriftelijke conclusie en stukken neerlegt. Ook een

vertegenwoordiger van het ministerie van Landsverdediging die eveneens stukken neerlegt, wordt gehoord.

Het op 24 oktober 2011 door de Nederlandse afdeling van de Departementale Raad van Beroep uitgebrachte advies luidt als volgt:

“De Raad van Beroep van het Ministerie van Landsverdediging (de Nederlandstalige afdeling),

Op tegenspraak, en overeenkomstig de artikelen die het geheim van de stemming regelen,

Met meerderheid van de stemmen (10 voor en 2 tegen):

GUNSTIG

Dat derhalve de beslissing van de directieraad van 14 juni 2011 tot definitief voorstel van tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ NIET gehandhaafd wordt”.

Dit advies wordt uitvoerig gemotiveerd en besluit om aan de verzoeker nog een laatste kans te bieden om zich te conformeren aan de reglementeringen ter zake.

3.14. Met een aangetekende brief van 28 oktober 2011 wordt het voornoemde advies van de Departementale Raad van Beroep aan de verzoeker ter kennis gebracht. Er wordt hem meegedeeld dat dit advies op 27 oktober 2011 aan de minister ter kennis werd gebracht.

3.15. Op 9 november 2011 neemt de minister van Landsverdediging het thans bestreden besluit, waarbij aan de verzoeker de tuchtstraf “ontslag van ambtswege” wordt opgelegd met ingang van 1 december 2011 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“[...]

Gelet op de betekening van 13 juli 2011 aan de heer DE WAELE, van de met eenparigheid van stemmen genomen beslissing van de Directieraad, om

aan de Minister het definitieve voorstel van tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ van de heer DE WAELE uit te spreken;

Gelet op het verzoekschrift tot beroep bij de Departementale Raad van Beroep van het Ministerie van Landsverdediging, Nederlandstalige afdeling, van de heer DE WAELE van 28 juli 2011;

Gelet op het proces-verbaal van de hoorzitting van 30 september 2011 van de voormelde Raad van Beroep;

Gelet op de betekening op 28 oktober 2011 van het gunstig advies van de Departementale Raad van Beroep van het Ministerie van Landsverdediging, Nederlandstalige afdeling, van 24 oktober 2011;

Overwegende dat het de plicht is van elke ambtenaar om de op hem van kracht zijnde wetten, reglementen en richtlijnen na te leven;

Overwegende dat de heer DE WAELE op de hoorzitting van 30 september 2011 van de Departementale Raad van Beroep van het Ministerie van Landsverdediging, Nederlandstalige afdeling, heeft aangegeven op de hoogte te zijn van de reglementering inzake afwezigheden om medische redenen die op hem van toepassing is;

Overwegende dat de heer DE WAELE 22 dagen afwezig was over een periode van 6 maanden, dat na onderzoek werd vastgesteld dat deze afwezigheden noch door de door betrokkene neergelegde doktersattesten, noch door enige andere aanvaardbare omstandigheden werden gedekt waardoor deze afwezigheden als ongewettigd werden bevonden door de Directieraad en de Raad van Beroep:

- op 22 oktober 2010 (1 dag),
- van 25 oktober 2010 tot en met 28 oktober 2010 (4 dagen),
- op 26 november 2010 (1 dag),
- van 29 november 2010 tot en met 3 december 2010 (5 dagen),
- van 6 december 2010 tot en met 9 december 2010 (4 dagen),
- van 15 december 2010 tot en met 16 december 2010 (2 dagen),
- op 17 december 2010 (1 dag),
- van 20 december 2010 tot en met 23 december 2010 (4 dagen);

Overwegende dat uit de notulen van de Directieraad van 11 augustus 2008 blijkt dat voor gelijkaardige feiten de hiërarchische meerdere van betrokkene op dat moment het voorlopige voorstel van tuchtsanctie ‘ontslag van ambtswege’ voorstelde, dat de Directieraad echter niet onmiddellijk heeft teruggegrepen naar deze sanctie maar verkoos om de lichtere tuchtsanctie ‘lagere inschaling’ definitief voor te stellen;

Overwegende dat bij besluit van de Secretaris-generaal nr 08217 van 17 november 2008, de heer DE WAELE, wegens onwettige afwezigheden, de

tuchtsanctie ‘lagere inschaling door toekenning van een lagere weddenschaal van DT2 naar DT3’ werd opgelegd;

Overwegende dat de besluitvorming van de Directieraad en de beslissing van de Secretaris-generaal met betrekking tot de feiten en de tuchtsanctie van 2008, moet worden beschouwd als een duidelijke, ernstige en laatste waarschuwing;

Overwegende dat de heer DE WAELE sedert 1980 werkzaam is als technisch medewerker bij het Ministerie van Landsverdediging en dat wordt aangegeven door de Raad van Beroep dat de heer DE WAELE: ‘naar behoren zijn werk deed en nooit negatieve opmerkingen heeft gekregen over zijn werkprestaties’;

Overwegende dat voormelde verzachtende omstandigheid zou kunnen worden ingeroepen bij de inbreuken vastgesteld in 2008, maar dat hier nu niet langer rekening mee kan worden gehouden bij het opleggen van een sanctie voor de actueel vastgestelde gelijkaardige inbreuken;

Overwegende dat, rekening houdende met de door betrokkene gepleegde inbreuken met betrekking tot de aangifte van zijn ziekteperiodes, bovendien moet worden vastgesteld dat hij zijn functie binnen Landsverdediging niet naar behoren vervult;

Overwegende dat de gezondheid van de heer DE WAELE hem parten speelt waardoor hij regelmatig afwezig was wegens ziekte maar dat dit door betrokkene niet als argument werd en kan worden ingeroepen om herhaaldelijk ziekteperiodes niet of onregelmatig te melden;

Overwegende dat het niet of niet reglementair melden van een periode van ziekte de facto ook tot gevolg heeft dat de controle op de ziekte wordt bemoeilijkt, dat controleartsen zich niet systematisch in de plaats kunnen noch moeten stellen van een behandelende arts en dat gunstige controles van bepaalde ziekteperiodes, het geheel van de ten laste gelegde terugkerende feiten niet kan rechtvaardigen;

Overwegende dat de hiërarchische meerdere niet rechtstreeks betrokken is in de procedure van de staving van een afwezigheid wegens ziekte;

Overwegende dat uit de bijkomende notulen van de vergadering van de Directieraad van 14 juni 2011 blijkt dat, nadat betrokkene op 12 april 2011 formeel werd gehoord door de hiërarchische meerdere met betrekking tot de eerder vermelde feiten, hij niet later dan op 14 april 2011, er opnieuw niet in is geslaagd een ziekteperiode op een reglementaire wijze te melden;

Overwegende dat bij de heer De WAELE het niet toekomen van de doktersbriefjes bij de dienst MEDEX de regel is en dat zijn stelling dienaangaande, waarbij hij fouten suggereert bij De Post of MEDEX, als

ongeloofwaardig naar voor komt en aantoont dat hij geen verantwoordelijkheid wil nemen voor de eerder vermelde feiten;

Overwegende dat het voorstel van de Directieraad ‘ontslag van ambtswege’ unaniem wordt voorgesteld en dat er verdeeldheid is bij de beslissing tot het advies ‘gunstig’ van de Raad van Beroep;

Overwegende het repetitieve karakter, een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van zijn gedrag en dat de feiten zoals hierboven beschreven ernstig zijn en onverenigbaar met het statuut van Rijksambtenaar, waardoor de tuchtsanctie ‘ontslag van ambtswege’, in tegenspraak met het advies van de Raad van Beroep, wel in verhouding staat tot de eerder vermelde feiten”.

3.16. Met een aangetekende brief van 24 november 2011 wordt het bestreden besluit aan de verzoeker ter kennis gebracht.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot het ontbreken van het rechtens vereiste belang bij de voorliggende vordering. Immers, zo het thans bestreden besluit al dient te worden geschorst, zal de verzoeker hoe dan ook, gezien de talloze niet betwiste ongewettigde afwezigheden ambtshalve worden ontslagen op basis van artikel 112, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

Daarenboven heeft de verzoeker naar het oordeel van de verwerende partij zijn belang verloren, omdat hij berust in het besluit van 24 februari 2011 dat hem in non-activiteit plaatste wegens ongewettigde afwezigheden en waarvan hij kennis had.

5. Er is vooralsnog geen aanleiding om deze exceptie te onderzoeken, nu niet is voldaan, zoals zal blijken, aan één van de schorsingsvoorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van het enig middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 81, § 5, en 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, de rechten van verdediging en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker voert aan dat alle afwezigheden (en dus ook de acht dagen en perioden tussen 22 oktober 2010 en 23 december 2010 waarvan sprake in het bestreden besluit) door een medisch attest gedekt zijn, wat volgens hem wordt bevestigd in het advies van de Raad van Beroep.

Het enige vermeende motief is het niet regelmatig of tijdig melden van ziekte, en dus schending van “de reglementering inzake afwezigheden om medische redenen”. De verzoeker benadrukt evenwel dat hij zijn dienst wel degelijk steeds telefonisch vóór 08.30 uur verwittigde én hij de nodige attesten de dag na zijn afwezigheid opstuurde (wat hij weliswaar niet aangetekend heeft

gedaan). Hij wijst nog op de vaststelling van de Raad van Beroep dat hij tot 12 april 2011 (het verhoor door zijn hiërarchische meerdere) nooit over zijn afwezigheden en/of zijn verzuim inzake het overmaken van doktersbriefjes werd aangesproken.

Alle perioden in 2011 zijn gedekt door medische attesten. Voor de verzoeker valt het niet uit te maken welke feiten nu precies als een tuchtinbreuk te zijnen laste in aanmerking genomen zijn.

De verzoeker verwijst naar de medische attesten die hij reeds op 19 mei 2011 aan de directieraad heeft bezorgd en waarvan het merendeel werd opgesteld gedurende de ziekteperiode. Deze attesten werden opgesteld op het specifieke attest MEDEX. De verzoeker erkent dat hij niet sluitend kan aantonen dat deze attesten werden verstuurd de dag na de ziekteperiode, doch acht het evident dat zij effectief werden verstuurd. Anders kan volgens hem de vraag worden gesteld waarom deze attesten werden opgesteld. De verzoeker erkent ook dat de twee laatste duplicaten van attesten enige tijd later dan de verlopen ziekteperiode werden opgesteld. Desalniettemin kan volgens hem verwezen worden naar de talrijke verschillende controleonderzoeken ziekteverzuim door MEDEX, waarbij door de onafhankelijke controlearts telkens werd vastgesteld dat de afwezigheid ten gevolge van ziekte medisch gerechtvaardigd was. Uit deze controleonderzoeken volgt dat hij wel degelijk zijn dienst verwittigde betreffende zijn afwezigheid, anders was het onmogelijk om een controlearts te sturen. Ook voor de laatste twee duplicaten werd duidelijk aangetoond dat zijn afwezigheid gewettigd was. De verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat hij steeds “op reglementaire wijze” een periode van ziekte heeft gemeld. MEDEX was reeds door eigen onderzoek op de hoogte van zijn ziekte, en dit alvorens hij zelf de kans had gekregen om de nodige medische attesten over te maken. Deze talrijke controleonderzoeken werden naar het oordeel van de verzoeker klaarblijkelijk niet betrokken bij het nemen van het bestreden besluit.

In het bestreden besluit wordt niet eens onderzocht welke attesten overgemaakt werden aan MEDEX en op welke datum dit dan wel gebeurde, ondanks dat de Raad van Beroep heeft overwogen dat voor twee perioden de corresponderende doktersattesten naar MEDEX werden verstuurd. De verwerende partij is dan ook uitgegaan van een niet correcte, minstens onzorgvuldige feitenvinding, zo meent de verzoeker.

De verzoeker voert voorts aan dat evenmin de juridische overwegingen die aan het bestreden besluit ten grondslag liggen op correcte wijze worden vermeld. Er wordt enkel verwezen naar “de aangifte van zijn ziekteperiodes”, het “niet of niet reglementair melden, van een periode van ziekte” en “de reglementering inzake afwezigheden om medische redenen” zonder dat de reglementering *expressis verbis* vermeld wordt in het bestreden besluit, en dit ondanks het drastisch karakter van het genomen besluit. In de bijkomende notulen van de directieraad van 14 juni 2011 en in de beslissing van de Raad van Beroep wordt melding gemaakt van de reglementering inzake ziekteverzuim. Met betrekking tot de daarin vermelde omzendbrief nr. 568 van 13 februari 2007 van de ministers van Volksgezondheid en Ambtenarenzaken merkt de verzoeker op dat van een omzendbrief die geen algemeen verbindend karakter heeft, bezwaarlijk beweerd kan worden dat dit een rechtmatige rechtsgrond is voor een ambtshalve ontslag, dat een ernstige maatregel is waarmee een einde wordt gemaakt aan zijn functie. Dit geldt volgens hem des te meer voor de zogenaamde interne reglementering die nooit onderdeel uitmaakte van het administratief dossier en nooit werd ondertekend of op enige andere manier werd gekend door de verzoeker. Noch in het bestreden besluit noch in de voorgaande beslissingen is dan ook een afdoende juridische rechtsgrond terug te vinden.

En zelfs zo deze documenten wel als een afdoende juridische rechtsgrond moeten worden beschouwd, dan nog stelt zich de vraag wat de betekenis is van de terminologie “zo snel mogelijk”, zo merkt de verzoeker nog op. Hieromtrent wordt geen bijkomende toelichting geboden door enig stuk in het

administratief dossier. Er werd zelfs niet onderzocht op welke data de verschillende MEDEX-attesten werden ontvangen.

De verzoeker heeft nochtans talrijke controleonderzoeken ondergaan, steeds met positief gevolg.

De overweging in het bestreden besluit dat de verzoeker niet later dan op 14 april 2011, er opnieuw niet in is geslaagd een ziekteperiode op een reglementaire wijze te melden is volgens de verzoeker bovendien niet enkel manifest onjuist, doch maakt tevens een schending uit van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, van de rechten van verdediging en van de hoorplicht. Hij meent namelijk dat hij zijn verdediging niet voldoende heeft kunnen onderbouwen omdat hij vooraf niet op de hoogte was van de concrete feiten die hem ten laste werden gelegd. Overigens vond ook op deze datum een controleonderzoek door MEDEX plaats waarbij opnieuw werd vastgesteld dat de afwezigheid medisch gerechtvaardigd was.

Op basis van de haar voorliggende gegevens kon de verwerende partij dan ook onmogelijk besluiten tot het bewezen zijn van de feiten. In het besluit zelf moeten de juridische en feitelijke overwegingen die aan het besluit ten grondslag liggen op afdoende wijze worden vermeld. Het bestuur dient de wezenlijke aspecten van het verweer van de verzoeker bij zijn beoordeling te betrekken, wat in casu niet is gebeurd. Het bewijs van de ten laste gelegde feiten is belangrijk, zo stelt de verzoeker nog. Tuchtstraffen kunnen immers niet worden uitgesproken als zij berusten op onbestaande of niet nauwkeurig vastgestelde feiten. Welnu, in casu zijn de feiten niet met de vereiste nauwkeurigheid vastgesteld. De verwerende partij heeft de door de verzoeker ingeroepen twijfel met betrekking tot het begaan van de tuchtinbreuk niet beantwoord en zelfs niet onderzocht.

De verzoeker wijst er voorts nog op dat een tuchtbeslissing die afwijkt van een gunstig advies van de Raad van Beroep afdoende en draagkrachtig

moet worden gemotiveerd op grond van juiste, precieze, duidelijke en volledige motieven, wat in casu evenmin is gebeurd. Zo wordt in het bestreden besluit volkomen in strijd met het advies van de Raad van Beroep gesteld dat de verzoeker zijn functie niet naar behoren zou vervullen, zonder dat dit enigszins wordt gestaafd. Voorts wordt de vermelding dat nooit sprake is geweest van fraude beantwoord met het gegeven dat controleartsen zich niet systematisch in de plaats kunnen noch moeten stellen van een behandelende arts. De verzoeker merkt in dit verband op het tegengestelde nooit te hebben beweerd, en benadrukt dat alle ziektedagen gedekt zijn door attesten van de behandelende arts. Wat de vaststelling door de Raad van Beroep betreft dat de verzoeker nooit over zijn (ongewettigde) afwezigheden en/of zijn verzuim inzake het overmaken van doktersbriefjes werd aangesproken, wordt in het bestreden besluit opgemerkt dat de hiërarchische meerdere niet betrokken is bij de staving van een afwezigheid. Ter zake merkt de verzoeker op dat het voor de goede werking van een dienst toch essentieel is om na te gaan of een afwezigheid al dan niet gewettigd is. Uit deze elementen blijkt naar het oordeel van de verzoeker dan ook dat de motivering om van het advies van de Raad van Beroep af te wijken onjuist is en een stijlformule vormt. Uit de motivering valt niet op te maken welke feiten de verwerende partij in aanmerking heeft genomen. In het bestreden besluit wordt ook geen rekening gehouden met de door de Raad van Beroep in aanmerking genomen verzachtende omstandigheden.

Tot slot is de verzoeker van oordeel dat geen enkele redelijke overheid voor het vermeend laattijdig aangeven van ziekteperioden kan besluiten tot de zwaarste tuchtstraf. Dit maakt volgens hem duidelijk een schending uit van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, wat bevestigd wordt door het advies van de Raad van Beroep.

8. Voor zover hij de schending aanhaalt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft de verzoeker naar het oordeel van de verwerende partij geen belang bij het middel. Hij heeft het besluit van 24 februari 2011 dat hem

in non-activiteit plaatste wegens ongewettigde afwezigheden immers nooit betwist.

De verzoeker gaat naar het oordeel van de verwerende partij uit van de veronderstelling dat zijn afwezigheid gerechtvaardigd is en het bestreden besluit aldus een afdoende motivering mist.

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat op de verzoeker een dubbele verplichting rust.

Enerzijds wordt krachtens artikel 61, tweede lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen aan iedere ambtenaar een meldingsplicht opgelegd. Welnu, de verzoeker meent ten onrechte bewijs te kunnen vinden in het bestaan van de controlebezoeken door een controlearts om te besluiten dat hij steeds “op reglementaire wijze” een periode van ziekte gemeld heeft. Er heeft namelijk slechts occasioneel een controle plaatsgevonden, er kan helemaal niet uit afgeleid worden dat de verzoeker aan zijn meldingsplicht heeft voldaan, enkel voor de afwezigheid op 15-16 december 2010 kan worden beweerd dat werd voldaan aan de meldingsplicht (controle op 15 december 2010 om 15.30 uur), het melden van de afwezigheid conform de richtlijnen ontslaat de verzoeker niet van zijn andere verplichtingen. De verwerende partij merkt op dat zowel de directieraad als de Departementale Raad van Beroep verklaard hebben dat de verzoeker niet aan zijn plichten heeft voldaan. Zij concludeert hieruit dat hij niet kan aantonen dat hij steeds aan zijn meldingsplicht heeft voldaan.

Anderzijds moet een afwezigheid krachtens artikel 61, tweede en derde lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 gerechtvaardigd worden met een geneeskundig getuigschrift dat bij MEDEX moet worden ingediend. Naar het oordeel van de verwerende partij slaagt de verzoeker er niet in te bewijzen dat hij in de zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld aan deze verplichting heeft voldaan. Zijn argument

dat de attesten verloren zijn geraakt in de post of bij MEDEX is hoogst onwaarschijnlijk. De verwerende partij wijst er in dit verband op dat navraag bij MEDEX aantoont dat sommige attesten, hoewel laattijdig, wel aankomen en dat het niet of niet tijdig verzenden van de doktersattesten in hoofde van de verzoeker eerder regel dan uitzondering is. De verwerende partij wijst daarnaast op de vaststelling van de directieraad dat van de ongeveer 2000 burgerambtenaren het enkel de getuigschriften van de verzoeker zijn die bijna systematisch niet aankomen bij MEDEX. Voornoemd argument van de verzoeker wordt volgens de verwerende partij ook ontkracht doordat het zogenaamd verloren raken van getuigschriften als een rode draad doorheen de tuchtprocedures loopt. Immers, reeds in 2006 en in 2008 werd voor gelijkaardige feiten aan de verzoeker een tuchtsanctie opgelegd. Indien in 2006 nog rekening zou kunnen worden gehouden met de bewering dat de opgestuurde getuigschriften verloren zijn geraakt, verliest volgens de verwerende partij dit argument alle geloofwaardigheid gelet op de verschillende tuchtprocedures. Een diligent ambtenaar zou volgens haar, met de opgelegde tuchtstraffen in het achterhoofd, ten minste het bewijs van het bestaan van de oorspronkelijke medische getuigschriften bewaren. Het feit dat tot in 2011 dezelfde problematiek van niet gerechtvaardigde afwezigheden en het ontbreken van afdoende bewijsstukken nog steeds aanhoudt, toont volgens de verwerende partij aan dat de verzoeker geen verantwoordelijkheid wil nemen voor de eerder vermelde feiten. De verzoeker bewijst ook niet dat MEDEX tijdig de bewijsstukken zou hebben ontvangen. Hoe dan ook, de verzoeker heeft het besluit van 24 februari 2011 dat zijn non-activiteit vaststelt, nooit betwist, noch door overmacht in te roepen bij zijn dienst, noch in rechte. De verwerende partij leidt uit het voorgaande af dat de verzoeker niet voldaan heeft aan zijn plicht om de regelgeving omtrent de afwezigheden te volgen.

De verwerende partij gaat vervolgens na of het bestaan van “duplicata” attesten de bewering dat de verzoeker niet aan zijn plichten heeft voldaan al dan niet in de weg staat. Dienaangaande merkt zij op dat de verzoeker de procedure van artikel I.4, tweede lid, van de omzendbrief nr. 578 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen

niet heeft nageleefd, dat luidens datzelfde artikel de uiteindelijke beslissingsmacht om het al dan niet inroepen van overmacht te aanvaarden bij de dienst ligt en dat het bestreden besluit duidelijk aangeeft waarom geen geloof wordt gehecht aan de loutere bewering dat de medische getuigschriften verloren zijn gegaan en ook aangeeft dat er in hoofde van de verzoeker een hardleers patroon van ongewettigde afwezigheden kan worden teruggevonden, zodat overmacht (zoals omschreven in artikel I.4, tweede lid, van de omzendbrief nr. 578) niet kan worden ingeroepen. Hieruit leidt de verwerende partij af dat het inroepen van duplicaten a posteriori de vaststelling dat de verzoeker helemaal niet aan zijn plicht heeft voldaan niet kan beletten.

De verwerende partij stelt voorts de vraag naar de waarde van de “duplicaten”. Zo de verzoeker op 12 april 2011 aangeeft dat hij wel degelijk voor alle afwezigheden een rechtvaardigend medisch attest naar de bevoegde diensten heeft opgestuurd, betekent dit volgens de verwerende partij dat hij op dat moment geen enkel attest meer heeft om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. Bij een bewijs van zulke rechtvaardiging (zoals een fotokopie, een verzendingsborderel) zou de tuchtprocedure geen voorwerp meer hebben gehad en beëindigd zijn. In casu is er, naast de zogenaamde opgestuurde getuigschriften (die MEDEX nooit ontvangen heeft) sprake van duplicata (tweede document, los van het originele doktersattest dat tot nu toe nog niet opgedoken is). Deze duplicata komen slechts ter sprake tijdens de vergadering van de directieraad. De verwerende partij merkt op dat voor de eerste twee (in het bestreden besluit opgenomen) afwezigheidsperiodes enerzijds een origineel medisch getuigschrift zou zijn opgemaakt en verstuurd voor de afwezigheid van 22 oktober 2010 en anderzijds een ander getuigschrift voor de periode van 25 tot en met 28 oktober 2010. Het door de verzoeker overgelegd stuk 6.1 is een medisch getuigschrift van 25 oktober 2010 dat attesteert dat de verzoeker afwezig is van 22 oktober 2010 tot en met 28 oktober 2010. Het komt de verwerende partij vreemd voor dat enerzijds een attest voor 22 oktober 2010 en een attest voor 25-28 oktober 2010 wordt opgesteld en anderzijds nog een duplicaat van 25 oktober 2010 voor de periode van 22-28 oktober 2010. En zelfs zo deze toestand zich zou hebben voorgedaan, begrijpt de verwerende partij niet

dat de verzoeker het betreurt geen bewijs te hebben van zijn rechtvaardiging en tot mei 2011 passief blijft, terwijl hij beschikt over een attest van 25 oktober 2010 dat de tuchtvordering had kunnen doen uitdoven bij de hoorzitting van 12 april 2011. Hieruit leidt de verwerende partij af dat het opduiken van dixit-attesten (die geen rechtsgeldige medische attesten zijn) en “duplicata” geneeskundige getuigschriften (al dan niet a posteriori opgemaakt op vroegere datum) niet belet te besluiten dat de verzoeker niet aan zijn opgelegde verplichtingen heeft voldaan.

Voor zover de verzoeker meent dat het bestreden besluit op niet pertinente motieven is gesteund, herhaalt de verwerende partij in eerste instantie dat de afwezigheden van de verzoeker als onwettig worden beschouwd in het besluit van 24 februari 2011. Dat besluit is definitief geworden.

Zij voegt daaraan toe dat een ambtenaar die zijn functie naar behoren uitvoert, de verplichting respecteert om zijn afwezigheid tijdig te melden en het medisch getuigschrift tijdig op te sturen naar de bevoegde diensten conform artikel 61 van het koninklijk besluit van 19 november 1998. De verwerende partij merkt op dat het bestreden besluit correct gemotiveerd is en dat ook de reden wordt aangehaald waarom het advies van de Departementale Raad van Beroep niet werd gevolgd.

De opmerking van de verzoeker dat het bestreden besluit ten onrechte verwijst naar omzendbrieven en de interne regelgeving is naar het oordeel van de verwerende partij niet correct en niet relevant. Zij wijst er op dat het bestreden besluit in rechte gemotiveerd is. De verplichting waaraan de verzoeker niet heeft voldaan volgt evenzeer uit artikel 61 van het koninklijk besluit van 19 november 1998. De verwerende partij stelt voorts niet in te zien hoe een verwijzing naar een omzendbrief het in rechte gemotiveerde bestreden besluit onwettig kan maken. Dit geldt volgens haar des te meer voor de interne regelgeving waarnaar zelfs niet wordt verwezen in het bestreden besluit.

Wat de door de verzoeker aangehaalde schending van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 betreft, repliceert de verwerende partij dat het voorwerp van de tuchtvordering vanaf het begin zeer duidelijk was en het voornoemde artikel respecteert. De directieraad, de Departementale Raad van Beroep én het bestreden besluit hebben enkel die perioden in aanmerking genomen bij de beoordeling van de tuchtvordering. Om te oordelen of de verzoeker de attesten al dan niet heeft overgemaakt, is het volgens de verwerende partij zinvol om te onderzoeken of het een punctueel probleem of een vast patroon betreft. Vermits uit navraag bij MEDEX blijkt dat het in het geval van de verzoeker een constant patroon van niet-aangekomen attesten betreft, heeft de directieraad dan ook besloten dat op zijn minst vragen kunnen worden gesteld bij deze onmogelijk nog aan toeval toe te schrijven feiten. Vermits het repetitief karakter van de tuchtfeiten mee in aanmerking genomen kan worden bij het vaststellen van de strafmaat, verwijst het bestreden besluit zowel naar het verleden als naar het feit dat de verzoeker pertinent weigert zijn gedrag aan te passen.

Wat de door de verzoeker aangehaalde schending van artikel 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 betreft, laat hij naar het oordeel van de verwerende partij na om aan te geven op welke manier dit artikel geschonden zou zijn door het bestreden besluit en is dit argument dan ook onontvankelijk.

Wat de door de verzoeker aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, repliceert de verwerende partij dat het administratief dossier overduidelijk aantoonde dat het geheel van de modaliteiten van de rechten van verdediging werd gerespecteerd. Voor zover de verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden acht doordat het bestreden besluit stelt dat hij niet later dan op 14 april 2011, er opnieuw niet in is geslaagd een ziekteperiode op een reglementaire wijze te melden, slaat deze overweging enkel op het repetitief karakter van de tuchtvergrijpen, zonder dat hiermee nieuwe feiten worden aangehaald. Deze vaststelling van een vast patroon van ongewettigde afwezigheden werd reeds aangevoerd tijdens het eerste verhoor op 12 april 2011

en noopte ook de directieraad tot de conclusie dat zelfs na het instellen van de tuchtprocedure er geen beterschap te bespeuren is. De verzoeker werd de mogelijkheid geboden zijn grieven uiteen te zetten. En zelfs zo de verwijzing naar de ongewettigde afwezigheden in 2011 als een indicatie van het niet willen wijzigen van zijn gedrag de rechten van verdediging zou schenden, dan nog resulteert dit volgens de verwerende partij niet in de onwettigheid van het bestreden besluit. Ook uit de andere motieven kan immers het repetitief karakter en de ernst van de tuchtvergrijpen afgeleid worden.

Het argument dat de hoorplicht niet is nageleefd mist feitelijke grondslag, aldus de verwerende partij. De verzoeker werd namelijk op 12 april 2011 gehoord door zijn hiërarchische meerdere en heeft de notulen van dit verhoor geïmprimeerd. Hij werd vervolgens op 26 april 2011 uitgenodigd om te worden gehoord door de directieraad. Op deze vergadering van de directieraad, waar de verzoeker effectief aanwezig was, werd besloten de beslissing uit te stellen om de ontbrekende attesten af te wachten. De notulen van de daaropvolgende vergadering van 14 juni 2011 van de directieraad werden aan de verzoeker betekend. Hij werd op 7 september 2011 uitgenodigd om te worden gehoord voor de Departementale Raad van Beroep, waar hij werd bijgestaan door zijn raadvrouw. De verwerende partij ziet niet in dat de hoorplicht geschonden werd omwille van verzoekers afwezigheid gedurende de beraadslaging van de directieraad op 14 juni 2011, mede gelet op het feit dat hij uitgenodigd werd om gehoord te worden voor de beroepsprocedure, die een devolutieve werking kent.

Voor zover de verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel geschonden acht doordat het bestuur de wezenlijke aspecten van zijn verweer niet bij zijn beoordeling heeft betrokken, merkt de verwerende partij op dat zij niet de plicht heeft om alle argumenten van de verzoeker te weerleggen. In casu is volgens haar aan de materiële motiveringsplicht voldaan omdat het tuchtbesluit steunt op motieven die voldoende bewezen zijn, zoals blijkt uit het definitief geworden besluit van 24 februari 2011 en het administratief dossier. Hoewel de verzoeker meent dat zijn medische afwezigheden

gerechtvaardigd zijn, laat hij na aan te tonen dat hij tijdig medische getuigschriften aan MEDEX heeft overgemaakt voor de afwezigheden die zijn opgenomen in het bestreden besluit. Dit zijn nauwkeurig vastgestelde feiten die ten grondslag liggen aan de tuchtsanctie. In het bestreden besluit wordt ook de precieze reden aangegeven waarom de afwezigheid niet gewettigd is.

Met betrekking tot de door de verzoeker aangevoerde schending van het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat deze enkel is gesteund op het argument dat hij gewettigd afwezig was, wat niet het geval was. Zij wijst daarenboven op de reeds in 2006 en in 2008 opgelegde tuchtsancties voor gelijkaardige feiten. Een dergelijk herhaaldelijk flagrant negeren van de opgelegde verplichtingen noopt de tuchtoverheid ertoe de feiten als ernstig te beschouwen. Het repetitief karakter van de tuchtvergrijpen vereist volgens de verwerende partij een zwaardere straf, die uiteindelijk tot niets anders kon leiden dan tot een ontslag van ambtswege. Het opleggen van een dergelijk zware straf kan in het licht van het negeren van de vele waarschuwingen (onder meer onder de vorm van eerdere tuchtsancties) moeilijk als kennelijk onredelijk worden beschouwd, zo meent de verwerende partij. Zij meent dan ook niet anders dan te kunnen besluiten dat:

“het repetitieve karakter, een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van zijn gedrag en dat de feiten zoals hierboven beschreven ernstig zijn en onverenigbaar met het statuut van Rijksambtenaar, waardoor de tuchtsanctie ‘ontslag van ambtswege’, in tegenspraak met het advies van de Raad van Beroep, wel in verhouding staat tot de eerder vermelde feiten”.

Beoordeling

9. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, werd de verzoeker met het besluit van 24 februari 2011 in non-activiteit geplaatst wegens ongewettigde afwezigheid. Uit het gegeven dat dit besluit niet zou zijn betwist door de verzoeker door overmacht in te roepen bij de dienst noch door het instellen van een beroep tot nietigverklaring, kan op het eerste gezicht niet zonder meer

worden afgeleid dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn middel in de mate dat daarin een schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zoals ook uit de hiernavolgende bespreking blijkt, wordt in het thans bestreden tuchtbesluit immers geoordeeld dat op grond van de daarin opgesomde ongewettigde afwezigheden -op grond waarvan de verzoeker reeds met het besluit van 24 februari 2011 in non-activiteit werd geplaatst- de tuchtmaatregel van het “ontslag van ambtswege” dient te worden opgelegd. Dat de verzoeker de hem ten laste gelegde feiten uit het tuchtbesluit niet reeds naar aanleiding van het besluit van 24 februari 2011 heeft betwist, betekent nog niet dat het middel hem geen voordeel kan verschaffen in de mate dat hij betwist dat de in het bestreden besluit opgenomen overwegingen, waarop de opgelegde tuchtmaatregel is gesteund, voldoende draagkrachtig zijn.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie met betrekking tot het gebrek aan belang bij het middel in de mate dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden worden geacht, wordt op het eerste gezicht verworpen.

10. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met het besluit te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in het hem aanbelangende besluit zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan het werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in

feite juist zijn, of zij die gegevens correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is het besluit met een annulatieberoep te bestrijden.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, dient tevens verwezen te worden naar artikel 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, dat als volgt luidt:

“De minister motiveert elke met het advies van de raad van beroep niet overeenstemmende beslissing. Hij kan geen andere feiten ter sprake brengen dan die welke het advies van de raad van beroep gemotiveerd hebben. De minister of zijn gemachtigde notificeert de beslissing aan de raad van beroep”.

De formele motiveringsplicht, neergelegd in de voornoemde bepaling, is erop gericht de rechten van de betrokken ambtenaar te waarborgen en hem expliciet in kennis te stellen van de redenen die de minister ertoe hebben aangezet af te wijken van het advies van de Departementale Raad van Beroep.

Er wordt op het eerste gezicht vastgesteld dat het bestreden besluit zelf omstandig aangeeft op grond van welke overwegingen de verwerende partij tot haar besluit is gekomen. Uit de lezing van dit besluit blijkt immers op grond van welke feiten de verwerende partij heeft geoordeeld dat een tuchtsanctie aangewezen is en met welke tuchtmaatregel de tekortkomingen van de verzoeker dienen te worden gesanctioneerd. Meer bepaald blijkt dat met betrekking tot een aantal opgesomde afwezigheidsperioden van de verzoeker na onderzoek werd vastgesteld dat deze niet gedekt werden door de door de verzoeker neergelegde doktersattesten of door enige andere aanvaardbare omstandigheid en dat deze afwezigheden aldus ongewettigd zijn, dat het de plicht is van elke ambtenaar om de op hem van kracht zijnde wetten, reglementen en richtlijnen na te leven en dat de opgelegde maatregel van “ontslag van ambtswege” gerechtvaardigd is omwille van het repetitieve karakter van de niet gerechtvaardigde afwezigheden, met verwijzing naar een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, waaruit het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van het gedrag

van de verzoeker en de ernst van de feiten en de onverenigbaarheid ervan met het statuut van Rijksambtenaar blijkt. In het bestreden besluit wordt trouwens ook nog eens expliciet geantwoord op de overwegingen waarop de Departementale Raad van Beroep zich steunt. Bovendien vermeldt het bestreden besluit nog de reglementering waarop het is gesteund. In dit verband wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen en naar de omzendbrief nr. 568 van 13 februari 2007 met betrekking tot de reglementaire wijzigingen in het kader van het ziekteverzuim, gewijzigd door de omzendbrief nr. 578 van 4 december 2007 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen.

In overeenstemming met artikel 61 van het voornoemde koninklijk besluit van 19 november 1998 dient de ambtenaar die afwezig is wegens ziekte de overheid hiervan onmiddellijk op de hoogte te brengen. Daarnaast dient hij voor een afwezigheid van langer dan één dag zo snel mogelijk een geneeskundig getuigschrift in te dienen bij MEDEX ofwel onmiddellijk een geneeskundig getuigschrift bij MEDEX in te dienen wanneer de afwezigheid maar één dag bedraagt en wanneer hij tijdens het lopende kalenderjaar reeds twee maal één dag afwezig is geweest zonder een geneeskundig getuigschrift. Vermits blijkt dat voor de in het bestreden besluit opgesomde afwezigheidsperioden niet aan dit artikel is voldaan, heeft de verwerende partij op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker deze plicht die op hem van toepassing is niet heeft nageleefd en dat om die reden deze feiten tuchtrechtelijk dienen te worden gesanctioneerd.

Voor zover in het bestreden besluit naast de verwijzing naar het koninklijk besluit van 19 november 1998 tevens verwezen wordt naar de omzendbrief nummer 568 van 13 februari 2007, dient te worden opgemerkt dat met deze omzendbrief “de reglementaire bepalingen [worden toegelicht] met betrekking tot het toezicht op de afwezigheden tengevolge van ziekte en ongeval van contractuele en statutaire personeelsleden tewerkgesteld binnen het federaal administratief openbaar ambt” en dat daarbij wordt gewezen op het koninklijk

besluit van 17 januari 2007 houdende wijzigingen van diverse reglementaire bepalingen betreffende de controle van afwezigheden wegens ziekte van de personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen dat een nieuw hoofdstuk IXbis toevoegt in het koninklijk besluit van 19 november 1998, waaronder het voornoemde artikel 61 ressorteert. Er kan op het eerste gezicht dan ook niet worden ingezien dat niet zou kunnen worden verwezen naar deze omzendbrief -die dus een toelichting vormt van onder meer artikel 61 van het koninklijk besluit van 19 november 1998- in het bestreden besluit.

Door voornoemde verwijzingen naar de toepasselijke reglementaire besluiten en naar de toepasselijke omzendbrieven werd voldaan aan de formele motiveringsplicht.

11. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt op het eerste gezicht trouwens dat de verzoeker de motieven van het bestreden besluit wel degelijk kent, met andere woorden dat hij begrijpt op grond van welke feitelijke en juridische gegevens het besluit is genomen. Hij maakt op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat het voor hem niet duidelijk zou zijn welke feiten hem precies ten laste worden gelegd, vermits hij zelf in zijn uiteenzetting de hem ten laste gelegde feiten betwist doordat volgens hem voor deze “ongewettigde afwezigheden” een rechtvaardiging bestaat. Daarnaast bekritiseert hij de zwaarte van de opgelegde tuchtsanctie doordat volgens hem niet tot een dergelijk zware sanctie kan worden beslist op grond van de hem ten laste gelegde feiten.

In de mate dat volgens de verzoeker de motivering van het bestreden besluit, dat afwijkt van het advies van de Departementale Raad van Beroep, niet voldoet en slechts een stijlformule uitmaakt, dient er op te worden gewezen dat het bestreden besluit enkel afwijkt van dat advies voor wat de strafmaat betreft. De Departementale Raad van Beroep beschouwt de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten immers eveneens als bewezen, en het bestreden

besluit is in dat opzicht in overeenstemming met het advies van de Departementale Raad van Beroep.

Wat de rechtvaardiging voor de uiteindelijk opgelegde tuchtsanctie (strafmaat) betreft, wordt de motiveringsplicht stringenter opgevat wanneer het gaat om tuchtsancties die, zoals het ontslag van ambtswege, sterk op de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar ingrijpen en wanneer zoals in casu het advies van de Departementale Raad van Beroep, gunstig is voor de verzoeker.

In het bestreden besluit wordt de strafmaat van het ontslag van ambtswege als volgt gemotiveerd:

“Overwegende het repetitieve karakter, een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van zijn gedrag en dat de feiten zoals hierboven beschreven ernstig zijn en onverenigbaar met het statuut van Rijksambtenaar, waardoor de tuchtsanctie ‘ontslag van ambtswege’, in tegenspraak met het advies van de Raad van Beroep, wel in verhouding staat tot de eerder vermelde feiten”.

Bovendien worden in het bestreden besluit de door de Departementale Raad van Beroep aangehaalde overwegingen op grond waarvan zou moeten worden beslist dat het ontslag van ambtswege niet proportioneel is met de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten, nog eens expliciet beantwoord.

In het bestreden besluit wordt aldus, op het eerste gezicht, precies aangegeven waarom een dergelijke strafmaat als het ontslag van ambtswege dient te worden opgelegd in het specifieke geval van de verzoeker en waarom op dit punt afgeweken wordt van de overwegingen ter ondersteuning van het advies van de Departementale Raad van Beroep. De motieven van het bestreden besluit aangaande de strafmaat zijn derhalve allerm minst nietszeggend en kunnen geenszins worden beschouwd als loutere stijlformules. Uit de lezing van deze motieven in het bestreden besluit blijkt integendeel duidelijk waarom naar het

oordeel van de verwerende partij de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege dient te worden opgelegd voor de begane tuchtfeiten.

Ook hier is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

12. De verzoeker betwist in het middel voorts de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van de tuchtsanctie “ontslag van ambtswege” en die deze tuchtsanctie verantwoorden. Hij betwist met andere woorden dat de in het bestreden besluit opgegeven motieven dit besluit kunnen dragen, wat in wezen neerkomt op het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel dient dan ook verder vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

In dit verband wordt opgemerkt dat een tuchtsanctie alleen wettig kan worden opgelegd wanneer de tuchtoverheid over voldoende gegevens beschikt om de ten laste gelegde feiten als bewezen te beschouwen. Bij deze feitenvinding is de tuchtoverheid gehouden door de zorgvuldigheidsplicht.

Wanneer de feiten in een tuchtzaak betwist worden, zoals in casu, komt het de Raad van State niet toe om als rechter in hoger beroep uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de tuchtsanctie ten grondslag liggende feiten beschouwd moet worden. Hij vermag als annulatierechter, in het kader van het onderzoek naar de wettigheid van de opgelegde tuchtsanctie, enkel na te gaan of de tuchtoverheid, gelet op de gegevens van het administratief dossier, naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten is gekomen, aangezien een tuchtstraf die op onbestaande of niet voldoende bewezen feiten gegrond is, in rechte niet verantwoord is.

In concreto voert de verzoeker aan dat de in het bestreden besluit vermelde afwezigheidsperioden wel degelijk gedekt zijn door een medisch attest en dus wel gewettigd zijn. Hij heeft immers enerzijds zijn dienst steeds telefonisch

verwittigd vóór 08.30 uur, wat volgens hem moet blijken uit de verschillende controleonderzoeken van de controleartsen die anders niet zouden kunnen plaatsvinden. Anderzijds beweert hij de medische attesten steeds de dag na zijn afwezigheid te hebben opgestuurd.

Met het bestreden besluit worden aan de verzoeker een aantal ongewettigde afwezigheidsperioden ten laste gelegd, die niet gedekt zijn door een door hem neergelegd doktersattest of door enige andere aanvaardbare omstandigheid.

Daargelaten de vraag of de in het bestreden besluit opgesomde afwezigheidsperioden steun vinden in de omstandigheid dat de verzoeker aldus zijn dienst niet tijdig heeft verwittigd, wat op dit ogenblik niet te controleren valt, gelet op de telefonische contacten die de verzoeker, volgens hem had met zijn dienst, dient evenwel te worden onderzocht of de verwerende partij deze afwezigheidsperioden terecht heeft beschouwd als ongewettigd doordat zij niet zijn gedekt door een bij MEDEX ingediend geneeskundig getuigschrift.

Vastgesteld wordt dat de verzoeker in zijn uiteenzetting van het middel weliswaar verwijst naar medische attesten met betrekking tot deze afwezigheidsperioden. Deze attesten betreffen evenwel duplicaten, die hij slechts op 19 mei 2011 aan de directieraad heeft bezorgd, en dus op een ogenblik dat de tuchtprocedure reeds volop aan de gang was. Aan de hand van het overleggen van dergelijke duplicaten tijdens de tuchtprocedure wordt op het eerste gezicht nog niet aangetoond dat er effectief medische attesten tijdig overgemaakt werden aan MEDEX ten tijde van de betreffende afwezigheidsperioden. De verzoeker toont in dit verband niet aan dat de vereiste medische attesten effectief door hem werden overgemaakt aan MEDEX. Dat het evident is dat de attesten werden overgemaakt aan MEDEX, is een loutere bewering van de verzoeker die hij niet bewijst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich na onderzoek heeft gesteund op een aantal gegevens waaruit op het eerste gezicht de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten wel degelijk als bewezen voorkomen.

Zo werd ten gevolge van een navraag door de verwerende partij bij MEDEX een overzicht overgemaakt van de verschillende afwezigheidsperioden van de verzoeker waarvoor wél een attest werd ingediend. In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, heeft de verwerende partij aldus aan de hand van dit overzicht wel degelijk onderzocht welke attesten voor welke afwezigheidsperioden op welke data aan MEDEX zijn overgemaakt en is er in dit opzicht dan ook geen sprake van een onzorgvuldige feitenvinding en van een schending van de materiële motiveringsplicht. In dit overzicht worden de ontvangstdata van de attesten van die afwezigheidsperioden, waarvan telkens de begin- en einddata worden vermeld, opgenomen. Welnu, in dit overzicht zijn de in het bestreden besluit opgenomen afwezigheidsperioden niet terug te vinden.

Hieruit kan enkel redelijkerwijze worden afgeleid dat voor die afwezigheidsperioden geen attest bij MEDEX is aangekomen.

Het gegeven dat aan de verzoeker voor gelijkaardige feiten (namelijk afwezigheden waarvoor geen medisch attest bij MEDEX werd ingediend) reeds eerder een tuchtsanctie werd opgelegd, is eveneens een element dat door de verwerende partij op goede gronden bij de feitenvinding werd betrokken.

Ook de vaststelling tijdens de vergadering van de directieraad van 14 juni 2011 dat van de ongeveer 2000 burgerambtenaren het enkel de getuigschriften van de verzoeker zijn die bijna systematisch niet terechtkomen bij MEDEX is een gegeven waarop de verwerende partij zich redelijkerwijze kan steunen met betrekking tot het systematisch niet aankomen van de geneeskundige getuigschriften van de verzoeker bij MEDEX.

In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, heeft de Departementale Raad van Beroep voor de in het bestreden besluit opgesomde afwezigheidsperioden eveneens vastgesteld dat enkel laattijdige doktersattesten en/of duplicata en/of kopieën werden overlegd zonder dat getuigschriften voor deze perioden bij MEDEX zijn aangekomen.

Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat de elementen waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om te besluiten tot de in het bestreden besluit opgesomde ongewettigde afwezigheden, voldoende overtuigende en overeenstemmende aanwijzingen zijn waaruit zij het bestaan van deze feiten vermocht af te leiden. De aan de verzoeker ten laste gelegde feiten konden door de verwerende partij aldus naar recht en redelijkheid als bewezen worden beschouwd. De verzoeker slaagt er op het eerste gezicht niet in aan te tonen dat hij de geneeskundige getuigschriften effectief bij MEDEX heeft ingediend.

In de mate dat de verzoeker in dit verband nog aanvoert dat de verwerende partij de wezenlijke aspecten van zijn verweer niet bij haar beoordeling heeft betrokken, geeft de verzoeker niet aan welke aspecten van zijn verweer nu precies niet in de beoordeling door de verwerende partij werden betrokken. Bovendien blijkt uit de overweging: “Overwegende dat bij de heer De Waele het niet toekomen van de doktersbriefjes bij de dienst MEDEX de regel is en dat zijn stelling dienaangaande, waarbij hij fouten suggereert bij De Post of MEDEX, als ongeloofwaardig naar voor komt en aantoonst dat hij geen verantwoordelijkheid wil nemen voor de eerder vermelde feiten” die werd opgenomen in het bestreden besluit op het eerste gezicht, samen gelezen met de overige overwegingen van het bestreden besluit, dat het verweer dat de verzoeker tijdens de tuchtprocedure heeft gevoerd wel degelijk bij de beoordeling werd betrokken.

De kritiek van de verzoeker op de overweging “[...] dat uit de bijkomende notulen van de vergadering van de Directieraad van 14 juni 2011 blijkt

dat, nadat betrokkene op 12 april 2011 formeel werd gehoord door de hiërarchische meerdere met betrekking tot de eerder vermelde feiten, hij niet later dan op 14 april 2011, er opnieuw niet in is geslaagd een ziekteperiode op een reglementaire wijze te melden” is op het eerste gezicht een kritiek op een overtoollig motief, zodat deze kritiek niet kan doen besluiten tot de onwettigheid van het bestreden besluit. Het bestreden besluit heeft op het eerste gezicht een voldoende materiële grondslag in de daarin opgenomen ten laste gelegde feiten, meer bepaald de specifiek daarin opgesomde ongewettigde afwezigheden, die zich hebben voorgedaan of zijn vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld. Met betrekking tot deze feiten is de verzoeker achtereenvolgens gehoord door zijn hiërarchische meerdere, door de directieraad en door de Departementale Raad van Beroep.

De verzoeker betwist voorts dat voor het laattijdig aangeven van ziekteperiodes redelijkerwijze tot een dergelijk zware tuchtsanctie als het ontslag van ambtswege kan worden besloten. Deze tuchtsanctie is evenwel niet aan de verzoeker opgelegd wegens het “laattijdig” aangeven van ziekteperiodes, doch wegens het systematisch niet aankomen van geneeskundige getuigschriften bij MEDEX.

13. Bovendien beschikt de tuchtoverheid bij het bepalen van de aard en de ernst van de tuchtsanctie over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft. Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden. De Raad van State heeft bij de toetsing van de redelijkheid van de opgelegde tuchtstraf slechts een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij zich niet in de plaats van de tuchtoverheid kan stellen, maar enkel een volkomen in wanverhouding tot de fout

staande straf als onwettig kan kwalificeren, dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen.

Luidens artikel 77, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 kunnen de volgende tuchtstraffen worden uitgesproken:

- 1° terechtwijzing;
- 2° blaam;
- 3° inhouding van wedde;
- 4° verplaatsing bij tuchtmaatregel;
- 5° tuchtschorsing;
- 6° lagere inschaling;
- 7° terugzetting;
- 8° ontslag van ambtswege;
- 9° afzetting.

De verwerende partij heeft ervoor geopteerd de achtste, en dus de op één na zwaarste tuchtsanctie, op te leggen, zoals ook op 14 juni 2011 definitief was voorgesteld door de directieraad, en dit met eenparigheid van stemmen. Bij het nemen van het bestreden besluit heeft de verwerende partij met betrekking tot de strafmaat weliswaar een ander standpunt ingenomen dan de Departementale Raad van Beroep, doch in het bestreden besluit wordt op zeer concrete wijze deze strafmaat verantwoord en wordt aan de hand van deze verantwoording op het eerste gezicht op afdoende wijze gemotiveerd waarom het advies van de Departementale Raad van Beroep niet wordt gevolgd. Deze overwegingen van het bestreden besluit kunnen op het eerste gezicht het ontslag van ambtswege wel degelijk staven. De verzoeker gaat in zijn argumentatie geheel voorbij aan de specifieke vaststellingen van de verwerende partij met betrekking tot zijn gedrag, namelijk het repetitieve karakter ervan, een eerdere tuchtsanctie voor gelijkaardige feiten in 2008, het gebrek aan verantwoordelijkheidszin, het gebrek aan wijziging van zijn gedrag en het gegeven dat de feiten ernstig zijn en onverenigbaar zijn met het statuut van Rijksambtenaar. Al deze elementen in acht genomen lijkt de opgelegde tuchtsanctie van “het ontslag van ambtswege” op het

eerste gezicht niet in een kennelijk onredelijke verhouding te staan tot de begane tuchtfeiten.

14. Het enig middel is niet ernstig.

15. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 mei 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche